

Librito, fol. 104. Y concluirás todo este Santo Exercicio con el Añto de Contrición. Todo sea para mayor honra, y gloria de Dios, y bien de nuestras Almas. Amen.

El número de las disciplinas, y el que sean mas, ó menos largas, se dexa á la discreta disposición del espiritual Director, que debe considerar las fuerzas, sa-

lud, complexion, y fervor de las personas que corren á su cuidado.

El que no tuviere el Librito de los Exercicios espirituales de la Venerable Madre Maria de Jesus de Agreda, podrá suplir las Oraciones con afectos de corazón; y quien le tuviere, tambien podrá disminuir las Oraciones que le parecieren largas.

* * * * *

LIBRO QUINTO.

DE MUCHOS ERRORES MYSTICOS
que están condenados por la Iglesia
Católica.

CAPITULO I.

PROPOSICIONES DE MOLINOS.
condenadas por el Santo Pontifice Innocencio
Undecimo, á 28 de Agosto 1687.

Apud
Illust.
Simã
de Cat
Instit.
pagin.
mihi
573 &
seq.

PORTET hominem suas potentias adnihilare. Et hæc est via interna. *Condenada.*

2 Velle operari activè, est Deum offendere, qui vult esse ipse solus Agens, & idèd opus est, seipsum in Deo totum, & totalitèr derelinquere, & postea permanere velut Corpus examine. *condenada.*

3 Vota de aliquo faciendo sunt perfectionis impeditiva. *Condenada.*

4 Activitas naturalis est Gratiæ inimica, impeditque Dei operationes, & veram perfectionem, quia Deus operari vult in nobis

sine nobis. *Condenada.*

5 Nihil operando, Anima se adnihilat, & ad suum principium redit, ad suam originem, quæ est essentia Dei, in qua transformata remanet, ac divinizada, & Deus tunc in seipso remanet; quia tunc non sunt amplius duæ res unitæ, sed una tantum; & hæc ratione Deus vivit, & regnat in nobis, & Anima seipsam adnihilat in esse operativo. *Condenada.*

6 Via Interna est illa, in qua non cognoscitur nec lumen, nec amor, nec resignatio, & non oportet Deum cognoscere; & hoc modo rectè proceditur. *Condenada.*

7 Non debet Anima cogitare, nec de præmio, nec de punitione,

nec de Paradiso, nec de Inferno, nec de Morte, nec de Æternitate. *Condenada.*

8 Non debet velle scire, an gradiatur cum voluntate Dei, an cum eadem voluntate resignata maneat, necne; nec opus est ut velit cognoscere suum statum, nec proprium nihil, sed debet ut Corpus exanime manere. *Condenada.*

9 Non debet Anima reminisci, nec sui, nec Dei, nec cujuscumque rei; & in Via Interna omnis reflexio est nociva, etiam reflexio ad suas humanas acciones, & ad proprios defectus. *Condenada.*

10 Si propriis defectibus alios scandalizet, non est necessarium reflectere, dummodo non adsit voluntas scandalizandi; & ad proprios defectus non posse reflectere, gratia Dei est. *Condenada.*

11 Ad dubia, quæ occurrunt, an rectè procedatur, necne, non est opus reflectere. *Condenada.*

12 Qui suum liberum arbitrium Deo donavit, de nulla re debet curam habere; nec de Inferno, nec de Paradiso; nec debet desiderium habere propriæ perfectionis, nec virtutû, nec propriæ sanctitatis, nec propriæ salutis, cujus spem purgare debet. *Condenada.*

13 Resignato Deo libero arbitrio, eidem Deo relinquenda est cogitatio, & cura de omni re nostrâ; & relinquere, ut faciat in nobis sine nobis suam Divinam voluntatem. *Condenada.*

14 Qui Divinæ voluntati resignatus est, non convenit, ut à

Deo rem aliquam petat: quia petere est imperfectio, cum sit actus propriæ voluntatis, & electionis; & est velle, quod Divina voluntas nostræ conformetur, & non quod nostra Divinæ. Et illud Evangelii: *Petite, & accipietis*: non est dictum à Christo pro Animabus Internis, quæ nolunt habere voluntatem. Imò hujusmodi Animæ eo perveniunt, ut non possint à Deo rem aliquam petere. *Condenada.*

15 Sicut non debent à Deo rem aliquam petere; ita nec illi ob rem aliquam gratias agere debent, quia utrumque est actus propriæ voluntatis.

16 Non convenit Indulgentias quærere pro poena propriis peccatis debita; quia melius est Divinæ Justitiæ satisfacere, quam Divinam misericordiam quærere; quoniam illud ex puro amore Dei procedit, & istud ab amore nostri interessato: nec est res Deo grata, nec meritoria; quia est velle Crucem fugere. *Condenada.*

17 Tradito Deo libero arbitrio, & eidem relicta cura, & cognitione Animæ nostræ, non est amplius habenda ratio tentationum, nec eis alia resistantia fieri debet, nisi negativa, nulla adhibita industria: & si natura commoveatur, oportet sinere, ut commoveatur, quia est natura. *Condenada.*

18 Qui in Oratione utitur Imaginibus, Figuris, Speciebus, & propriis conceptibus non adorat Deum in spiritu, & veritate. *Condenada.*

Qui

19 Qui amat Deum eo modo, quo ratio argumentatur, aut intellectus comprehendit, non amat verum Deum. *Condenada.*

20 Afferere, quod in Oratione opus est, sibi per discursum auxilium ferre, & per cogitationes, quando Deus Animam non alloquitur, ignorantia est. Deus numquam loquitur; ejus locutio est operatio; & semper in Anima operatur, quando hæc suis discursibus, cogitationibus, & operationibus eum non impedit. *Condenada.*

21 In Oratione opus est manere in fide obscura, & universali, cum quiete, & oblivione cujuscumque cogitationis particularis, ac distinctæ Attributorum Dei, ac Trinitatis; & sic in Dei præsentia manere ad illum adorandum, & amandum, eique inserviendum, sed absque productione actuum; quia Deus in his sibi non complacet. *Condenada.*

22 Cognitio hæc per fidem non est actus à creatura productus, sed est cognitio à Deo creaturæ tradita; quam creatura se habere non cognoscit, nec postea cognoscit illam se habuisse; & idem dicitur de amore. *Condenada.*

23 Mystici cum Sancto Bernardo, in Scala Claustralium, distinguunt quatuor gradus, Lectionem, Meditationem, Orationem, & Contemplationem infusam. Qui semper in primo sistit, nunquam ad secundum pertransit. Qui sem-

per in secundo persistit, nunquam ad tertium perveniet, qui est nostra contemplatio acquisita, in qua per totam vitam persistendum est; dummodo Deus Animam non trahat, absque eo quod ipsa id expectet, ad contemplationem infusam; & hac cessante, Anima regredi debet ad tertium gradum, & in ipso permanere, absque eo quod amplius redeat ad secundum, aut primum. *Condenada.*

24 Qualescumque cogitationes in Oratione occurrant, etiam impuræ, etiam contra Deum, Sanctos Fidem, & Sacramenta, si voluntariè non nutriantur, nec voluntariè expellantur, sed cum indifferentia, & resignatione tolerantur, non impediunt Orationem Fidei; imò eam perfectiorem efficiunt; quia Anima tunc magis Divinæ voluntati resignata remanet. *Condenada.*

25 etiamsi superveniat somnus, & dormiatur, nihilominus fit Oratio, & Contemplatio actualis; quia Oratio, & resignatio, resignatio, & Oratio idem sunt; & dum resignatio perdurat, perdurat, & Oratio. *Condenada.*

26 Tres illæ Viæ: *Purgativa, Illuminativa, & Unitiva*, sunt absurdum maximum, quod dictum fuerit in Mystica, cum non sit nisi unica Via, scilicet Via Interna. *Condenada.*

27 Qui desiderat, & amplectitur devotionem sensibilem, non desiderat, nec quærit Deum, sed seipsum; & male agit, cum

eam desideret, & eam habere conetur, qui per Viam Internam incedit, tam in locis Sacris, quam in diebus solemnibus. *Condenada.*

28 Tædium rerum spirituum bonum est; siquidem per illud purgatur amor proprius. *Condenada.*

29 Dum anima Interna fastidit discursus de Deo, & virtutes, & frigida remanet, nullum in se ipsa sentiens fervorem, bonum signum est. *Condenada.*

30 Totum sensibile, quod experimur in Via spirituali, est abominabile, spurium, & immundum. *Condenada.*

31 Nullus Meditativus veras virtutes exercet internas, quæ non debent à sensibus cognosci. Opus est amittere virtutes. *Condenada.*

32 Nec ante, nec post Communionem alia requiritur præparatio, aut gratiarum actio, (pro illis animabus Internis) quam permanentia in solita resignatione passiva; quia modo perfectiore supplet omnes actus virtutum, qui fieri possunt, & fiunt in Via Ordinaria. Et si hac occasione Communionis insurgunt motus humiliationis, petitionis, aut gratiarum actionis, reprimendi sunt, quoties non dignoscatur, eos esse ex impulsu speciali Dei; alias sunt impulsus naturæ, nondum mortuæ. *Condenada.*

33 Malè agit Anima, quæ procedit per hanc Viam Inter-

nam si in diebus solemnibus vult aliquo conatu particulari excitare in se devotum aliquem sensum; quoniam Animæ Internæ omnes dies sunt æquales, omnes festivi. Et idem dicitur de locis sacris; quia hujusmodi Animabus omnia loca æqualia sunt. *Condenada.*

33 Verbis, & lingua gratias agere Deo, non est pro Animabus internis, quæ in silentio manere debent, nullum Deo impedimentum apponendo, quod operetur in illis; & quo magis Deo se resignant, experientur, se non posse Orationem Dominicam, seu Pater noster recitare. *Condenada.*

35 Non convenit Animabus hujus Viæ Internæ, quod faciant operationes, etiam virtuosas, ex propria electione, & activitate; aliàs non essent mortuæ: nec debent elicere actus amoris erga B. Virginem, Sanctos, aut Humanitatem Christi; quia cum ista objecta sensibilia fiant, talis est amor circa illa.

36 Nulla creatura, nec B. Virgo, nec Sancti, sedere debent in nostro corde; quia solus Deus vult illud occupare, & possidere. *Condenada.*

37 In occasione tentationum, etiam furiosarum, non debet Anima elicere actus explicitos virtutum oppositarum; sed debet in supradicto amore, & resignatione permanere. *Condenada.*

38 Crux voluntaria mortificationum, pondus grave est, & in-

& infructuosam; ideoque dimitenda. *Condenada.*

39 Sanctiora opera, & pœnitentiæ, quas peregerunt Sancti, non sufficiunt ad removendam ab Anima, vel unicum adhæsiorem. *Condenada.*

40 Beata Virgo nullum unquam opus exterius peregit, & tamen fuit Sanctis omnibus sanctior. Igitur ad sanctitatem perveniri potest absque opere exteriori. *Condenadas.*

41 Deus permittit, & vult, ad nos humiliandos, & ad veram transformationem perducendos, quod in aliquibus Animabus perfectis (etiam non arreptitiis) dæmon violentiam inferat eorum corporibus, easque actus carnales committere faciat, etiam in vigilia, & sine mentis offuscatione, movendo physicè illorum manus, & alia membra contra earum voluntatem. Et idem dicitur quoad alios actus per se peccaminosos; in quo casu non sunt peccata, quia in his non adest consensus. *Condenada.*

42 Potest dari casus, quod hujusmodi violentiæ ad actus carnales contingant eodem tempore ex parte duarum personarum, scilicet maris, & foeminae, & ex parte utriusque sequatur actus. *Condenada.*

43 Deus præteritis sæculis Sanctos efficiebat Tyrannorum ministerio; nunc verò eos efficit Sanctos ministerio dæmonis, qui causando in eis prædictas vio-

lentiæ, facit, ut illi seipsum magis despiciant, atque annihilent, & se Deo resignent. *Condenada.*

44 Job blasphemavit, & tamen non peccavit labiis suis, quia fuit ex dæmonis violentia. *Condenada.*

45 Sanctus Paulus hujusmodi dæmonis violentias in suo corpore passus est, unde scripsit: *Non quod volo bonum hoc ago; sed quod nolo malum, hoc facio* *Condenada.*

46 Hujusmodi violentiæ sunt medium magis proportionatum ad annihilandum Animam, & ad eam ad veram transformationem, & unionem perducendam, nec alia superest via. Et hæc est facillior, & tutior. *Condenada.*

47 Cum hujusmodi violentiæ occurrent, finire oportet, ut Satanas operetur, nullam adhibendo industriam, nullumque proprium conatum; sed permanere debet homo in suo nihilo; & etiamsi sequantur pollutiones, & actus obsceni proprii manibus, & etiam pejora, non opus est seipsum inquietari; sed foras emittendi sunt scrupuli, dubia, & timores; quia Anima fit magis illuminata, magis roborata, magisque candida, & acquiritur sancta libertas. Et præ omnibus, non opus est hæc confiteri, & sanctissimè fit, non consistendo; quia hoc pacto superatur dæmon, & acquiritur thesaurus pacis. *Condenada.*

48 Satanas, qui huiusmodi violentias infert, suadet deinde, gravia esse delicta, ut Anima se inquietet, ne in Via Interna ulterius progrediatur; unde ad ejus vires enervandas, melius est ea non confiteri; quia non sunt peccata, nec etiam venialia. *Condenada.*

49 Job ex violentia dæmonis se propriis manibus polluebat, eo tempore, quo *mundas habebat ad Deum preces*, sic interpretando locum ex cap. 16. Job. *Condenada.*

50 David, Jeremias, & multi ex Sanctis Prophetis huiusmodi violentias patiebantur harum impurarum operationum externarum. *Condenada.*

51 In Sacra Scriptura multa sunt exempla violentiarum ad actus externos peccaminosos. Ut illud de Samsone, qui per violentiam seipsum occidit cum Philistæis; conjugium inquit cum Aie-nigena, & cum Dalila meretrice fornicatus est: quæ aliás erant prohibita, & peccata fuissent. De Judith, quæ Holopherni mentita fuit. De Eliseo, qui pueris maledixit. De Elia, qui combussit Duces cum turmis Regis Acab. An verò fuerit violentia immediatè à Deo peracta, vel dæmonum ministerio, ut in aliis Animabus contingit, in dubio relinquatur. *Condenada.*

52 Cum huiusmodi violentiæ etiam impuræ, absque mentis offuscatione accidunt, tunc Ani-

ma Deo potest uniri, & de facto semper magis uniur. *Condenada.*

53 Ad cognoscendum in praxi: an aliqua operatio in aliis personis fuerit violentia; regula, quam de hoc habeo, nedum sunt protestationes Animarum illarum, quæ protestantur, se dictis violentiis non consensisse, aut jurare non posse, quod in iis consenserint; & videre, quod sint Animæ, quæ proficiunt in Via Interna: sed regulam sumere à lumine quodam actuali, cognitione humana, ac theologica superiore, quod me certò cognoscere facit cum interna certitudine, quod talis operatio est violentia; & certus sum, quod hoc lumen à Deo procedit; quia ad me pervenit conjunctum cum certitudine, quod à Deo proveniat, & mihi nec umbram dubii relinquit contrariam, eo modo, quod interdum contingit, quod Deus aliquando revelando, eodem tempore Animam certam reddit, quod ipse sit, qui revelat, & Anima in contrarium non potest dubitare. *Condenada.*

54 Spirituales vitæ ordinariæ in hora mortis se delusos inveniunt, & confusos, cum omnibus passionibus in alio Mundo purgandis. *Condenada.*

55 Per hanc Viam Internam pervenitur, etsi multa cum sufferentia, ad purgandas, & extinguendas omnes passiones, ita quod nihil amplius sentitur, nihil, nihil; nec ulla sentitur inquietudo, sicut

cor-

corpus mortuum, nec Anima se amplius commoveri finit. *Condenada.*

56 Duæ leges, duæ cupiditates, Animæ una, & amoris proprii altera, tandiù perdurant, quamdiù perdurat amor proprius; unde quando hic purgatus est, & mortuus, uti fit per Viam Internam, non adsunt amplius illæ duæ leges, & duæ cupiditates, nec ulterius lapsus aliquis incurritur nec aliquid sentitur amplius, ne quidem veniale peccatum. *Condenada.*

57 Per contemplationem passivam pervenitur ad statum non faciendi amplius peccata, nec mortalia, nec venialia. *Condenada.*

58 Ad huiusmodi statum pervenitur, non reflectendo amplius ad proprias operationes; quia defectus ex reflexione oriuntur. *Condenada.*

59 Via interna sejuncta est à Confessione, à Confessariis, & à Castibus conscientiæ, à Theologia, & à Philosophia. *Condenada.*

60 Animabus provectis, quæ reflexionibus mori incipiunt, & eo etiam perveniunt, ut sint mortuæ, Deus Confessionem aliquando efficit impossibilem, & supplet ipse tanta gratia præservante, quantam in Sacramento recipere; & idè huiusmodi Animabus non est bonum, in tali casu ad Sacramentum Pœnitentiæ accedere; quia id est illis impossibile. *Condenada.*

61 Anima cum ad mortem mysticam perveniet, non potest amplius velle quam quod Deus, vult; quia non habet amplius voluntatem, & Deus illis eam abstulit. *Condenada.*

62 Per Viam Internam pervenitur ad continuum statum immobilem in pace imperturbabili. *Condenada.*

63 Per Viam Internam pervenitur etiam ad mortem sensuum; quinimò signum, quod quis in statu nihilitatis manet, id est mortis mysticæ, est, si sensus exteriores non repræsentent amplius res sensibiles, ac si non essent, quia non perveniunt ad faciendum, quod intellectus ad eas applicet. *Condenada.*

64 Theologus minorem dispositionem habet, quam homo rudis, ad statum contemplativi Primò, quia non habet fidem aded puram. Secundò, quia non est aded humilis. Tertio, quia non aded curat propriam salutem. Quartò, quia caput refertum habet phantasmatis, speciebus, opinionibus, & speculationibus, & non potest in illum ingredi verum lumen. *Condenada.*

65 Præpositis obediendum est in exteriori, & latitudo voti obedientiæ Religiosorum tantummodo ad exterius pertingit. In interiori vero aliter res se habent, quod solus Deus, & Director intrant. *Condenada.*

66 Rifu digna est nova quædam doctrina in Ecclesia Dei, quod

Anima quoad Internum gubernari debeat ab Episcopo: quod si Episcopus non sit capax, Anima ipsum cum suo Directore adeat. Novam dico doctrinam, quia nec Sacra Scriptura, nec Concilia, nec Canones, nec Bullæ, nec Sancti, nec Authores eam umquam tradiderunt, nec tradere possunt; quia Ecclesia non iudicat de occultis, & Anima jus habet eligendi quemcumque sibi benè visum fuerit. *Condenada.*

67 Dicere, quod Internum manifestandum est exteriori Tribunali Præpositorum, & quod peccatum sit, id non facere, est manifesta deceptio; quia Ecclesia non iudicat de occultis, & propriis Animabus præjudicant his deceptionibus, & simulationibus. *Condenada.*

68 In Mundo non est facultas, nec jurisdictio ad præcipiendum, ut manifestentur Epistolæ Directoris, quoad Internum Animæ; & idèd opus est animadvertere, quod hoc est insultus Satanæ *Condenada.*

Has omnes Propositiones tamquam hæreticas, suspectas, erroneas, scandalosas, blasphemias, piarum aurium offensivas, temerarias, Christianæ discipline relaxativas, & everivas, & seditiosas respectivè, prohibuit, & damnavit sua sanctitas die quo supra.

CAPITULO II.

PROPOSICIONES CONDENADAS por Alexandro Octavo, del amor de Dios, y del pecado philosophico, dia 21. de Agosto 1690.

1 **B**onitas objectiva consistit in convenientia objecti cum natura rationali: Formalis verò in conformitate actus cum regula morum. Ad hoc sufficit, ut actus moralis tendat in finem ultimum interpretativè. Hinc homo non tenetur amare, neque in principio, neque in decursu vitæ suæ mortalis. *Condenada.*

2 Peccatum philosophicum, seu morale, est actus humanus inconvenientis naturæ rationali, & rectæ rationi. Theologicum verò, & mortale, est transgressio liberæ Divinæ Legis. Philosophicum, quantumvis grave, in illo qui Deum, vel ignorat, vel de Deo actu non cogitat, est grave peccatum, sed non est offensa Dei, neque peccatum mortale dissolvens amicitiam Dei, neque æterna pœna dignum. *Condenada.*

CAPITULO III.

CINCO PROPOSICIONES de Jansenio condenadas por Innocencio Decimo 31. de Mayo 1653.

1 **A**liqua Dei Præcepta, hominibus iustis volentibus

Apud Illust. Simã. ubi su.

Libro V. Capitulo III. y IV.

Apud Exp. novif. Matr. ann. 1707. verb. Corn. Jan. p. 231. col. 2. in fin.

1 **D**esiderium remunerationum habent amplius in eo partem. Non amatur amplius Deus propter meritum, neque propter perfectionem, neque propter felicitatem in eo amando inveniendam. *Condenada.*

2 **I**nteriori gratiæ in statu naturæ lapsæ numquam resistitur. *Condenada.*

3 **A**d merendum, & demerendum in statu naturæ lapsæ non requiritur in homine libertas à necessitate, sed sufficit libertas à coactione. *Condenada.*

4 **S**emipelagiani admittebant prævenientis gratiæ interioris necessitatem ad singulos actus, etiam ad initium fidei, & in hoc erant hæretici, quod vellent, eam gratiam talem esse, cui posset humana voluntas resistere, vel obtemperare. *Condenada.*

5 **S**emipelagianum est dicere, Christum pro omnibus omninò hominibus mortuum esse, aut sanguinem fudisse. *Condenada.*

Has Propositiones contentas esse in Libro Jansenii declaravit Alexander Septimus in Bulla, & eas etiam condemnavit.

CAPITULO IV.

OTRAS PROPOSICIONES Mysticas, condenadas por Innocencio Duodécimo dia 12. de Marzo 1699.

Apud ipsum Decr. Inno. 1 **D**atur habitualis status amoris Dei, qui est charitas pura, & sine ulla admixtione motivi proprii interesse::: Neque timor pœnarum, neque

desiderium remunerationum habent amplius in eo partem. Non amatur amplius Deus propter meritum, neque propter perfectionem, neque propter felicitatem in eo amando inveniendam. *Condenada.*

2 **I**n statu vitæ contemplativæ, seu unitivæ amittitur omne motivum interessatum timoris, & spei. *Condenada.*

3 **I**d quod est essenziale in directione Animæ est non aliud facere, quam sequi peccentim gratiam cum infinita patientia, præcautione, & subtilitate. Oportet se intra hos limites continere, ut sinatur Deus agere, & numquam ad purum amorem ducere, nisi quando Deus per unctiorem interiorem incipit aperire cor huic verbo; quod adèd durum est Animabus adhuc sibi met affixis, & idèd potest illas scandalizare, aut in perturbationem conjicere. *Condenada.*

4 **I**n statu sanctæ indifferentiæ Anima non habet amplius desideria voluntaria, & deliberata propter suum interesse, exceptis iis occasionibus, in quibus toti suæ gratiæ fidelitèr non cooperatur. *Condenada.*

5 **I**n eodem statu sanctæ indifferentiæ nihil nobis, omnia Deo volumus. Nihil volumus, ut simus perfecti, & beati propter interesse proprium, sed omnem perfectionem, ac beatitudinem volumus, in quantum Deo placet efficere, ut velimus res istas

impresione suæ gratiæ. *Condenada.*

6 In hoc sanctæ indifferentiæ statu nolumus amplius salutem, ut salutem propriam, ut liberationem æternam, ut mercedem nostrorum meritorum, ut nostrum interesse omnium maximum; sed eam volumus voluntate plena, ut gloriam, & beneplacitum Dei, ut rem, quam ipse vult, & quam nos vult velle propter ipsam. *Condenada.*

7 Directio non est nisi abnegatio, seu sui ipsius renuntiatio, quam Jesus Christus à nobis in Evangelio requirit, postquam externa omnia reliquerimus. Ita nostra ipsorum abnegatio non est, nisi quoad interesse proprium. Extremæ probationes, in quibus hæc abnegatio, seu sui ipsius derelictio exerceri debet, sunt tentationes, quibus Deus æmulator vult purgare amorem, nullum ei ostendendo perfugium, neque ullam spem quoad suum interesse proprium, etiam æternum. *Condenada.*

8 Omnia sacrificia, quæ fieri solent ab Animabus quam maximè desinteressatis circa earum æternam beatitudinem sunt conditionalia: Sed hoc Sacrificium non potest esse absolutum in statu ordinario. In uno extremarum probationum casu hoc sacrificium fit aliquomodo absolutum. *Condenada.*

9 In extremis probationibus potest Animæ invincibiliter per-

suatam esse persuasione reflexa, & quæ non est intimus conscientiæ fundus, se justè reprobam esse à Deo. *Condenada.*

10 Tunc Anima divisa à semetipsa expirat, cum Christo in Cruce, dicens: *Deus, Deus meus! Ut quid dereliquisti me?* In hac involuntaria impressione desperationis conficit sacrificium absolutum sui interesse proprii quoad æternitatem. *Condenada.*

11 In hoc statu Anima amittit omnem spem sui proprii interesse, sed nunquam amittit in parte superiori, id est in suis actibus directis, & intimis spem perfectam, quæ est desiderium desinteressatum promissionum. *Condenada.*

12 Director tunc potest huic Animæ permittere, ut simpliciter acquiescat jacturæ sui proprii interesse; & justæ condemnationi quam sibi à Deo indictam credit. *Condenada.*

13 Inferior Christi pars in Cruce non communicat superiori suas involuntarias perturbationes. *Condenada.*

14 In extremis probationibus pro purificatione amoris fit quædam separatio partis superioris Animæ ab inferiori: In ista separatione actus partis inferioris manent ex omnino cæca & involuntaria perturbatione; nam totum quod est voluntarium & intellectuale, est partis superioris. *Condenada.*

15 Meditatio constat discursi-

vis

vis actibus, qui à se invicem facile distinguuntur: Istam compositionem actuum discursivorum, & reflexorum est propria exercitatio amoris interessati. *Condenada.*

16 datur status contemplationis aded sublimis, adedque perfectæ, ut fiat habitualis, ita ut quoties Anima actu orat, sua oratio sit contemplativa, non discursiva. Tunc non amplius indiget redire ad meditationem, ejusque actus methodicos. *Condenada.*

17 Animæ contemplativæ privantur intuitu distincto, sensibili, & reflexo Jesu Christi, duobus temporibus diversis: Primo: in fervore nascente earum contemplationis: Secundo: Anima amittit intemum Jesu Christi in extremis probationibus. *Condenada.*

18 In statu passivo: Exercetur omnes virtutes distinctæ: non cogitando quod sint virtutes: In quolibet momento aliud non cogitatur, quam facere id, quod Deus vult, & amor zelotipus simul efficit, ne quis amplius sibi virtutem velit, nec unquam sit adeo virtute præditus, quam cum virtute amplius affixus non est. *Condenada.*

19 Potest dici in hoc sensu, quod Anima passiva & desinteressata, nec ipsum amorem vult amplius quatenus est sua perfectio, & sua felicitas, sed solum quatenus est id quod Deus à nobis vult. *Condenada.*

20 In confitendo debent Animæ transformatæ sua peccata detestari, & condemnare se, & desiderare remissionem suorum peccatorum, non ut propriam purificationem, & liberationem, sed ut rem quam Deus vult, & vult nos velle propter suam gloriam. *Condenada.*

21 Sancti Mystici excluderunt à statu Animarum transformatarum exercitationes virtutum. *Condenada.*

22 Quamvis hæc doctrina (de puro amore) esset pura, & simplex perfectio Evangelica in universa traditione designata, antiqui Pastores non proponebant passim multitudini Justorum, nisi exercitia amoris interessati, eorum gratiæ proportionata. *Condenada.*

23 Purus amor ipse solus constituit totam vitam interiorem, & tunc evadit unicum principium, & unicum motivum omnium actuum, qui deliberati, & meritorii sunt. *Condenada.*

CAPITULO V.

MYSTICOS ERRORES DE los Alumbrados, que condenó la Inquisicion de España, año 1623.

1 Per Orationem Mentalem omnia Dei præcepta implentur. *Condenada.*
2 Oratio est Sacramentum sub accidentibus mentalibus, nam

Ap. M.
Dion.
Blasc.
di. 88.
& 89.
li. 22.

voca-